

**REACTIE OP DE BIJDRAGE VAN GUY HORSMANS OVER
ARBITRAGE**

REACTIE OP DE BIJDRAGE VAN GUY HORSMANS OVER ARBITRAGE

Beste Guy,

Met de maestria die je kenmerkt, heb je het aangedurfd een publiek-private samenwerking voor te stellen in het domein van de rechtspraak en de arbitrage.

Publiek-private gerechtelijke samenwerking is niet vreemd aan het belgisch normhandhavingssysteem. Zij bestaat in een aantal vormen van rechtscolleges als daar bvb zijn de zeer uiteenlopende figuren van Hof van Assisen en van de Mededingingscollege van de Belgische Mededingingsautoriteit.

Die beiden zijn weliswaar gekenmerkt door de onvoorspelbaarheid van hun samenstelling, althans wat de niet-professionele (tijdelijke) magistraten, betreft. Maar zij bestaat ook in andere samenwerkingsmodellen als dit van de plaatsvervangende magistraten, wezen deze getitulariseerd, zoals ik zelf een paar jaar zetelde als voorzitter van een kamer in het Hof van Beroep, bijgestaan in een bezetting van drie, door een vast team van drie eminente bijzitters-advokaten, en als dit van de advocaat die punctueel ter zitting wordt gevraagd te zetelen.

Jouw voorstel kan dus m.i. niet stuiten tegen oppositie gelijkend op het aberrante bezwaar dat recent tegen internationale geschillenbeslechting in de Ceta-tekst werd geformuleerd “omdat de rechters niet alleen full-time beroepsmagistraten zouden zijn”.

Of de partijen gerechtigd zouden zijn zelf een keuze te verrichten voor elk één rechter-arbiter (of meerdere, indien er een veelheid van partijen optreedt, of volgens een uit te denken aanwijzingsmechanisme) is een vraag die een oplossing moet vinden door geëigende integriteitstoetsing en wellicht door invoering van verzwaarde aansprakelijkheid voor wie zich de hoedanigheid van beslisser aanmatigt zonder de vereiste onafhankelijkheid te bezitten, en is gebeurlijk een kluif voor arbitrage-instellingen bij de erkenning van de arbitrale hoedanigheid van gegadigden.

Maar de meest delikate moeilijkheid zal wellicht de problematiek van de vergoeding zijn. Zeker in geschillen tussen KMO's dreigt de bereidheid van bijzitters om te zetelen vanuit dat oogpunt gering te zijn, tenzij...tenzij het

rechtspreken alsnog zijn adeltitels herwint, omdat het een maatschappelijk nuttige en edelmoedige functie is, of hoort te zijn.

Zeer oprechte dank, om ons deze denkpiste te hebben aangereikt, die uitdieping verdient.